

Non Solus

Gedenken

29 januari 2020

Het schrijven van mijn columns, Non Solus, is ontstaan kort na de datum 29 januari 2017. De dag waarop mijn geliefde, na bijna 62 jaar huwelijk haar strijd om te blijven leven moest opgeven. Dit uit elkaar gerukt worden door verscheidene haar overkomen ziektes brengt mij nu, na vier jaren al weer voor de vierde maal van gedenken. De tijd heelt en mijn gedenken bepaalt zich vooral tot de gelukkige momenten in de twee en zestig jaren plus de voorgaande kennismakende jaren die wij samen dankbaar en blij mochten beleven.

Wil je virtueel naast mij zitten en lezend mede aanvoelen hoe ik omga met het gemis en omga met de dankbaarheid boven het gemis van mijn eens grootste liefde.

Als eerste is hier voor de duiding van ons nageslacht dat je als ouders en groot ouders niet geacht wordt hen te overleven, maar het als zegen en groot geluk mag mee beleven en op ziet groeien en slagen voor hun uiteindelijk zelfstandig zijn. Wij mochten twee zonen op de voor ons meanderende weg groot brengen waarna door de zonen met uitverkoren eega's zes kleinkinderen en vijf achter kleinkinderen op de wereld zijn gezet.

Eén en ander heeft tot gevolg dat van onze genen, vermengd met de genen van de aangetrouwde (schoon)dochters een gala van genen van mij en mijn geliefde in de wereld is achter gebleven.

Als tweede, ook voor mijn eigen verwondering, gaan we naar de kern van deze Non Solus.

Kort na haar overlijden, 29 januari 2017, overmand door verdriet en gevoel van dankbaarheid aan de dood die mijn geliefde uit haar lijden verlost had.

Het was moeilijk mij los te maken van haar laatste paar jaren waarin de invulling van het leven absoluut niet bij haar paste. Dank zij de zorg van de kinderen en de kleinkinderen die ook met veel verdriet verder moesten, voor hen was het ook een verlies van hun mama en oma, ben ik goed met het eigenen door kunnen gaan. Het door gaan werd voor mij zicht- en voelbaarder nadat de tijd, die wonden heelt, niet stilstond en verder haar weg vervolgde.

Als hierop aansluitend niet mijn, maar onze drie kleindochters beurteling aan mij voorbij trekken. Met hun volwassen zijn en worden kwam in mijn beeldvorming steeds meer mijn geliefde karakterologisch voorbij. Mij vielen

van het groot scala aan mooie sterke karaktereigenschappen, bij alle drie andere, wel van hun oma, steeds meer op.

De voor hen oma Toos is niet alleen een aardige leerzame oma Toos geweest maar heeft een deel van haar genen aan haar kleindochters mee gegeven.

Daarbij kundig gedifferentieerd en meer dan voldoende ruimte gelaten voor de mama's en oma's van hun eigen mama's zijde.

Zoals bij het componeren van een muziek stuk heeft jullie oma Toos haar genen als muziek noten over jullie getransponeerd met ieder een eigen maar andere toonsoort. Dank je wel Dominique, Cindy en Celine de wijze waarop jullie oma Toos haar nagelaten genen gestalte en inhoud geven dragen in sterke mate bij om mijn persoonlijk gedenken van mijn liefste blij en dankbaar in te vullen.

Dit gevoegd bij mijn dank aan de velen om mij heen. De vaders, opa's en kleinzonen komen in het kader van de genen later apart aan de beurt.

Het betrekken van de genen in deze Non Solus gebeurt niet lichtvaardig. Ik wil dit eenvoudig toelichten als derde punt om ons met de beide beentjes in de ons aangemeten schoentjes te houden.

Vroeger, nog betrekkelijk kort geleden, werd gedacht dat er voor elke functie van het menselijk lichaam 1 gen beschikbaar was. We weten nu dat wij ongeveer 30.000 genen in ons hebben en houden ter beschikking hebben.

Evolutie biologen zouden graag over een extra gen beschikken, uit de 30.000, die niet een duidelijk functie heeft, om mee te experimenteren.

Terug naar ons genen verhaal. Iedere Cel van ons lichaam bevat 46 chromosomen. Die kunnen in 23 paren geordend worden. De nummers één tot en met 22 zijn voor man en vrouw gelijk. Het 23ste paar zijn de geslachts-chromosomen. De vrouw heeft twee X chromosomen en de man één X en één Y chromosoom. Als er afwijkingen in deze verdelingen voorkomen is men tegenwoordig in staat problemen vast te stellen en eventueel te repareren.

Chromosomen vormen strengen die we DNA noemen. En we weten nu een soort van code waarin al onze erfelijke eigenschappen zijn vast gelegd.

Op deze chromosomen zitten onze genen die bestaan uit stukjes DNA. Elk gen beschrijft de code van een kenmerk dat mee bepaalt hoe je er uit ziet, enz.

Genen werden door gegeven van je ouders met basis materiaal van hun ouders. Let op we weten over deze materie dat genen de eigenschap hebben andere genen te overroelen of helpen versterken. Laten we ons bescheiden op stellen, genen hebben grote invloed maar bepalen niet alles.

In mijn situatie herkende ik bijzondere eigenschappen van mijn vroegere Liefste en projecteerde deze op één der passerende voor bij komende kleindochters.

Met het volgroeien van hun volwassen zijn groeide de prachtige

eigenschappen mee, in aantal en vormgeving. Wie, o wie heeft deze gevoeligheden in mijn beeldvorming ingebouwd of is er een gen voor. De toekomst is er rijp voor. Er valt nog stevig te studeren. Bij deze Non Solus van 29 januari 2021 kan je al wetenschappelijke vraagtekens zetten. Maar mijn gevoel is op deze gedenkdag wetenschap. Ik ben op deze gedenkdag graag alleen maar zeker niet eenzaam. Non Solus

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel